

РЕШЕНИЕ

№ 11263

гр. С., 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 163 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Г. КОЮВА

при участието на секретаря БИЛЯНА ЕМ. П.
като разглежда докладваното от МАРИЯ Г. КОЮВА Гражданско дело № 20211110163137 по описа за 2021 година

Предявени са кумулативно обективно съединени иски с правно основание чл.415 ГПК, във вр. с чл.203, ал.2, пр.1 КТ и чл.45 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Производството по делото е образувано по подадена в съда искова молба /ИМ/ от ищец „К.“ АД ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, чрез процесуалния си представител адв. Х. Л.-САК, **със съдебен адрес** ***, *, **срещу ответник** С. П. С., ЕГН *****, с постоянен адрес ***, и настоящ адрес ***, чрез пълномощника си адв.И. Е.-М.-САК, **със съдебен адрес** ***, като се моли съдът да постанови решение, с което ДА ПРИЕМЕ ЗА УСТАНОВЕНО, че ответникът дължи на ищеца следната сума – **8481,90 лева**, представляваща умишлено нанесена вреда и намаляване имуществото на ищеца от ответника чрез невнасяне в касата на дружеството на сума от продажби на билети, предадена на ответника на два пъти - на 11.5.2019г. в гр.П. от каса на фирмата в размер на 3233,10 лева и на 11.5.2019г. в гр.С. от каса на фирмата на Централна гара в размер на 5248,80 лева, които не е отчел надлежно на дежурен отчетник в офиса на фирмата на същата дата при оставяне на автобуса в местодомуване, ведно със законна лихва от 27.07.2021г. до окончателното изплащане на вземането, за която сума е издадена ЗИ по чл.410 ГПК по ЧГД № 43983/2021г., по описа на 163 състав, СРС.

Обстоятелства, от които се твърди, че произтича претендираното право: Ищецът, твърди, че между страните е съществувало трудово правоотношение, учредено с трудов договор от 23.9.2015г. и Анекс от 27.10.2016г., съгласно което на ответника било възложено да изпълнява длъжността „шофьор на автобус“ при ищцовото дружество. Твърди, че на 11.5.2019г. на ответника му било зададено да осъществи превоз на пътници по автобусна линия С.-П.-С., като на същата дата, преди да потегли от гр.П. за гр.С., му е бил поверен паричен отчет на стойност от 3233,10 лева от билетната каса на дружеството ищец. Посочва, че горепосочената сума представлявал оборота от продажбата на билети, като същата била предадена на ответника, за да я внесе по каса на дружеството на адрес в гр.С., ул. *** № 35.

Поддържа, че при завършване на курса в гр.С., спирка Централна гара, на ответника е бил предаден и паричния отчет от билетната каса в гр.С. в размер на 5248,80 лева, която сума е трябвало да бъде предадена заедно с останалата в касата на дружеството. Посочва, че ответникът не бил предал сумите, с оглед което било образувано дисциплинарно производство срещу него и било прекратено трудовото му правоотношение поради злоупотреба с доверието на работодателя и неявяване на работа. Заповедта не била обжалвана. Твърди, че деянието било извършено **умишлено**, въз основа което претендира, че ответникът носи пълна имуществена отговорност за липсващата сума, а в условията на евентуалност - че деянието съставлява престъпление, без да е уточнено дали е образувано наказателно производство и дали същото се намира в съдебна фаза и от кой съд се разглежда. Моли за уважаване на исковата претенция. Претендират се разноси.

ОТВЕТНИКЪТ, в срока по чл.131 ГПК, депозира писмен отговор, с който оспорва иска по основание и размер. Оспорва фактическите твърдения, на които ищецът основава иска си. Не оспорва, че към 11.5.2019г. е бил в трудово правоотношение с ищеца, съгласно което е заемал длъжността „шофьор на автобус“. Твърди, че извън трудовите му задължения е било да съхранява и отчита парични ценности. Оспорва да са му били възложени горепосочените дейности, респективно да са му били предавани процесните суми. Посочва, че ищецът не е приложил приемо-предавателен протокол, нито е издал заповед, с която да му възложи действия по съхранение и отчитане на ценности. Посочва, че на 11.5.2019г. е извършвал превоз на пътници по маршрут гр.С.-гр.П.-гр.С. въз основа на командировъчна заповед, като не са му били поставени допълнителни задачи извън превоза на пътници. Поддържа, че при пристигане в гр.П. негова колежка му е предала плик за писмо, като му е казала, че трябва да го занесе в гаража в гр.С.. Твърди, че не му станало известно съдържанието на пощенския плик. Посочва, че му бил предаден втори плик с неясно съдържание и при извършването на курса от гр.П. към гр.С., при пристигане на спирка Централна гара. Поддържа, че след като пристигнал в гаража на дружеството, оставил на механика разрешителни, табели и разписания, като след това се върнал до автобуса, за да вземе и хартиените пликове, за да ги предаде, но не ги намерил. Твърди, че не знае по какъв начин са изчезнали процесните пликове. Оспорва претендираната вреда да е настъпила в резултат на престъпление, доколкото не е налице влязла в сила присъда. Твърди, че вината не може да се квалифицира и като умишлена, доколкото ответникът не е съзнавал какво точно е съдържанието на пликовете. Твърди, че работодателят има вина, доколкото не е инструктирал и разяснил на служителя с какво е натоварен. Поради изложеното се моли съдът да отхвърли предявените искове. Претендират се разноси.

В открито съдебно заседание ищецът, редовно призован, се представлява от процесуален представител по пълномощно, който поддържа исковите претенции и моли съдът да постанови решение по делото, с което да уважи исквете.

В открито съдебно заседание ответникът, редовно призован, чрез упълномощения си адвокат оспорва претенциите и моли да се отхвърлят.

Съдът с оглед разпоредбите на чл.12 и чл.235 ГПК, и след съвкупна преценка на доказателствата по делото по отделно и в тяхната съвкупност, и съобразявайки становището на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По делото са приети копия на следните писмени документи като доказателства – Заповед № 9/16.5.2019г. за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“/л.4 гръб-л.5 от делото/; Писмени обяснения от С. П. С. от 15.5.2019г. /л.5 гръб/; Отчетни листа за каса С. месец май каса 12, П. от 11.5.2019г. и ЖП Гара С. от 11.5.2019г./л.6, л.8 гръб и л.9/; Протокол за доброволно предаване на документи по досъдебно производство по описа на 03-то РУ на СДВР с №15311/2019г./л.6 гръб, л.51/; Трудов договор №62 от дата 23.09.2015г. и ДС № 183 от 27.10.2016г. за заемане на длъжността „шофьор на автобус“ /л.7-8/; Командировъчна

заповед №7496-1/10.05.2019г./л.30/; дл.характеристика на ответника подписана на 31.5.2016г./л.48-50/; справка по дело № 1993/2022г./л.52/ ; писмо на СРП ведно с приложения към него документи събрани във връзка с пр.пр.№ 38936/2019г./л.62-139/.

По делото е прието ЧГД № 43983/2021 г. по описа на Софийски районен съд/СРС/.

От заключението на назначената и приета по делото експертиза /ССЕ/л.43-47/, изготвена по искане на ищеца, се установява, че в счетоводството на ищеца са регистрирани неотчетени суми за месец май 2019г. в размер на 8481,90 лева от каса П. и каса С., сумата е събрана от продадени билети на 10.5.2019г. на двете каси. Отразено е, че сумата е при подотчетно лице С. С./ответника/. Ищецът К. АД е водил редовно счетоводство.

По искане на ищеца в о.с.з. проведено на 9.6.2022г./л.53-57/ са разпитани свидетелите ГАБРИЕЛА П. МАРИНОВА и РОСИЦА ИВАНОВА ТОСЕВА. Съдът преценява показанията на първия свидетел съгласно чл.172 ГПК доколкото с оглед трудовата връзка с ищеца, този свидетел би могъл да се счита предубеден. Показанията съдът възприема в частта, в която съдържат данни за релевиращи факти, базиращи се на непосредствени впечатления и не противоречат на приети за установени факти с оглед съвкупната преценка на всички писмени и гласни доказателства. Показанията на двамата свидетели потвърждават фактите, които съдът е възприел за безспорни по делото.

С определение на съда № 11125/3.5.2022г./л.32/ за БЕЗСПОРНО Е прието между страните и те признават следните права и обстоятелства- между страните е съществувало трудово правоотношение, учредено с трудов договор от 23.9.2015г. и Анекс от 27.10.2016г., съгласно което на ответника било възложено да изпълнява длъжността „шофьор на автобус“; на 11.5.2019г. ответникът бил командирован да извърши превоз на пътници по автобусна линия С.-П.-С., като на същата дата, преди да потегли от гр.П. за гр.С., му е бил поверен пощенски плик за предаване в гаража на дружеството в С., като при завършване на курса в гр.С., спирка Централна гара, му е бил предадени втори плик, също за предаване в гаража в С.; при отиване до гаража на дружеството ищец ответникът не е предал двата плика. Със същото определение съдът е приел за разглеждане иска само за умишлено нанесена вреда по чл.203, ал.2, пр.1 КТ, доколкото ответника не е осъден по наказателен ред с влязла в сила присъда и затова няма да се разглежда твърдението, че отговорността е в следствие на извършено престъпление.

С протоколно определение в проведено о.с.з. на 3.6.2022г. съдът е отказал да измени претенциите на ищеца по реда на чл.214 ГПК като ищецът е искал да се премине към осъдителен иск по чл.207, ал.2, т.1 КТ, като е съдът указал, че се касае за предявяване на нов иск, а не на изменение на предявения, което е недопустимо да се случи по реда на чл.214 ГПК чрез изменение на вече предявен иск.

*При така установената фактическа обстановка съдът направи следните **правни изводи**:*

Предявеният положителен установителен иск с правно основание чл.415 ГПК, във вр. с чл.203, ал.2, пр.1 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД е допустим, предявен в указаните от закона срокове от ищеца. Съдът разглежда единствено твърденията на

Разгледан по същество, същият се явява **неоснователен**.

Съдът счита, че е налице правен интерес от предявяване на иска, което се доказва от приложеното ЧГД № 43983/2021г. по опис на СРС. По същото дело има издадена срещу ответника заповед за изпълнение на парично задължение/ЗИ/ от СРС по реда на чл.410 ГПК. От страна на ответника – длъжник е подадено възражение по чл.414 ГПК срещу издадената заповед за изпълнение, поради което заповедта за изпълнение не е влязла в сила и за кредитора – ищец е възникнал интерес от предявяване на иск. Исковата молба е подадена в съда в рамките на преклузивния едномесечен срок по чл.415, ал.1 ГПК.

Предвид характера на предявения иск и предвид разпределението на

доказателствената тежест при този вид иски ищецът се явява страната в процеса, върху която пада доказателствената тежест за доказване на предпоставките, довели до търсене на имуществена отговорност, а в тежест на ответника е да докаже възраженията си, с оглед твърденията, че не следва да носи имуществената отговорност към работодателя, т.е. следва да докаже възраженията си, въз основа на които претендира отхвърлянето на предявения иск.

Съобразно указанията на чл.212 КТ, при неуредените в КТ въпроси относно имуществената отговорност на работника или служителя към работодателя субсидиарно се прилага гражданският закон, уреждащ деликтната отговорност. С точка 2 от ТР № 3/2005г. по т.д. № 3/2004 г., ОСГК на ВКС са дадени разяснения, че "при причинена на работодателя вреда умишлено или в резултат на престъпление, или ако вредата е причинена не при или по повод изпълнение на трудовите задължения, работникът или служителят отговаря по общия гражданскоправен ред - чл.203, ал.2 КТ във вр. с чл.49 ЗЗД и чл.45 ЗЗД". В този смисъл е и Решение № 493/23.11.2011 г. на ВКС по гр.д. № 586/2011г., IV г.о., ГК, което настоящият състав изцяло възприема.

За да възникне имуществена отговорност на работника или служителя за обезщетяване на причинените умишлено на работодателя имуществени вреди, трябва да бъдат установени чрез пълно и главно доказване по правилата на чл.154, ал.1 ГПК следните материални предпоставки:

1/ служителят да е полагал труд по действително трудово правоотношение през периода, през който са причинени имуществени вреди на работодателя;

2/ умишлено противоправно поведение на работника или служителя, вследствие на което е настъпило увреждане на имуществени права на работодателя;

3/ имуществена вреда, изразяваща се в претърпени от работодателя имуществени загуби и

4/ причинно-следствена връзка между противоправното поведение на работодателя и причинените вреди, т. е. претърпените от работодателя имуществени загуби да са закономерна, присъща, естествена последица от умишленото противоправно деяние, извършено от работника.

Всички обективни и субективни материални предпоставки (юридически факти), обуславящи възникването на пълна имуществена отговорност на работника или служителя по чл.45, ал.1 ЗЗД, във вр. с чл.203, ал.2 КТ, следва да бъдат установени чрез пълно и главно доказване от работодателя – ищец в производството по правилата, предписани в чл.154, ал.1 ГПК.

Наистина, виновното поведение в гражданското право се презюмира - арг. чл.45, ал.2 ЗЗД, но тази оборима презумпция обхваща небрежността със своите две проявни форми (непредпазливост и самонадеяност - съзнавана небрежност), но не и умисъла, като тази форма на вината подлежи на доказване на общо основание от ищеца.

В настоящия случай ищецът не доказва умисъл на ответника във връзка с действията му. Това е така, защото дори и да се приеме, че в длъжностната характеристика на ответника да е заложено да приема и отчита парични средства, то не е доказано по какъв начин

работодателя-ищец е уредил реда за събиране и отчитане на паричните средства от страна на ответника назначен като шофьор, който всъщност е с основни задължения да превозва пътници, да се грижи за превозното средство, да спазва правилата за движение по пътищата. Следователно съдът достига до извод, че изречението във връзка със задължения за събиране и отчитане на парични средства включени в длъжностната х-ка на ответника са просто бланкетни, без никакви разяснения как става това.

На следващо място по делото не се събраха доказателства по какъв начин на ответника му е разяснено задължението да приема, съхранява и отчита парични средства от работодателя и по какъв ред следва да прави това.

Не на последно място следва да се посочи, че не се доказва умишъл, защото е била установена липса при ищеца, но не се доказва, че ответника е действал умишлено, за да присвои тази сума. Напротив установява се, че не е ясно кога и как твърдяната сума е изчезнала след паркирането на автобуса в гаража на фирмата, като не става ясно колко и кои лица са имали достъп до автобуса освен ответника.

В заключение ищецът не доказва твърденията си, че ответникът е действал умишлено във връзка със спорната сума и неотчитането ѝ при друг служител, което е основен елемент от фактическия състав за реализиране на отговорността по чл.203, ал.2, пр.1 КТ. Другите елементи дори да са налице, ако не се докаже умишъла, то иска следва да бъде отхвърлен.

Предвид изложеното съдът достига до извод, че предявеният от страна на ищеца иск е неоснователен и недоказан и следва да се отхвърли изцяло.

Иска за присъждане на законната лихва от дата на подаване на заявление по чл.410 ГПК в съда - 27.07.2021г. доколкото се отхвърля иска за главница също подлежи на отхвърляне.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

При този изход на спора в тежест на ищеца следва да се възложат разноските, сторени от ответника в размер от 900 лева, на основание чл.78, ал.3 ГПК и съгласно представения от ответника списък по чл.80 ГПК /л.141 от делото/. Ищецът е нямал възражения по списъка на ответника/л.146 от делото/.

Мотивиран от така изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни и недоказани предявените иски от „К.“ АД ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, **срещу** ответник С. П. С., ЕГН *****, с постоянен адрес ***, **ЗА ПРИЗНАВАНЕ НА УСТАНОВЕНО**, че ответника дължи на ищеца **СЛЕДНИТЕ СУМИ - 8481,90 лева**, представляваща умишлено нанесена вреда и намаляване имуществото на ищеца от ответника чрез невнасяне в касата на дружеството на сума от продажби на билети, предадена на ответника на два пъти - на 11.5.2019г. в гр.П. от каса на фирмата в размер на 3233,10 лева и на 11.5.2019г. в гр.С. от каса на фирмата на Централна гара в размер на 5248,80 лева, които не е отчетел надлежно на дежурен отчетник в офиса на фирмата на същата дата при оставяне на автобуса в местодомуване, ведно със законна лихва от 27.07.2021г. до окончателното изплащане на вземането, за която сума е издадена ЗИ по чл.410 ГПК по ЧГД № 43983/2021г., по описа на 163 състав, СРС, на основание чл.415 ГПК, във вр. с чл.203, ал.2, пр.1 КТ и чл.45 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД.

ОСЪЖДА „К.“ АД ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ***, **да заплати** на С. П. С., ЕГН *****, с постоянен адрес***, **СУМАТА от 900,00 лева**, представляваща сторените от ответника разноски в настоящото исково производство, на основание чл.78, ал.3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от уведомяването на страните със съобщение за изготвянето и обявяването му.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на съдебните им адреси.

Съдия при Софийски районен съд: _____